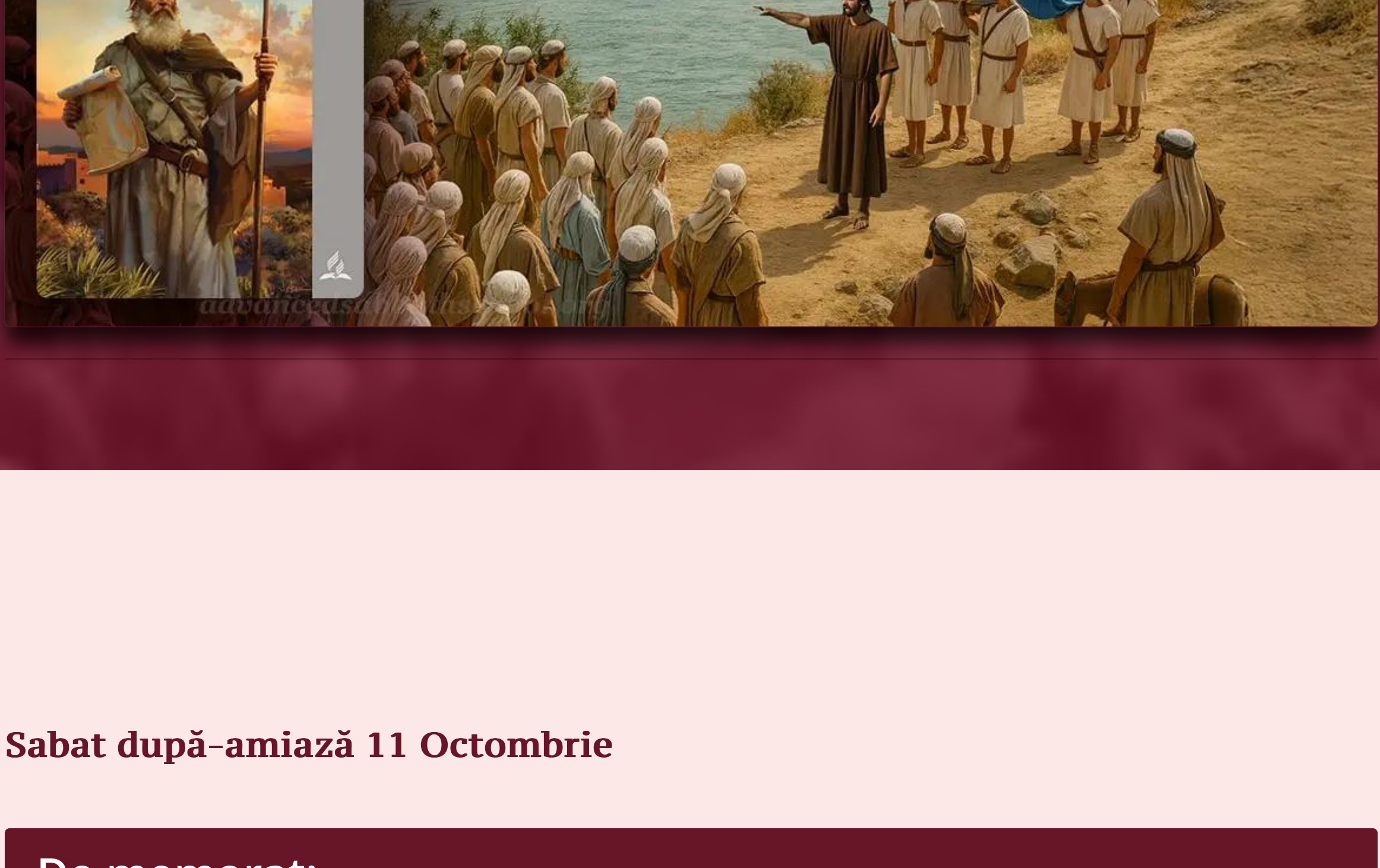

Monumente ale harului

Studiul 3, Trimestrul 4, 11 – 17 octombrie, 2025

Sabat după-amiază 11 Octombrie

De memorat:

Căci Domnul, Dumnezeul vostru, a secat înaintea voastră apele Iordanului până ce ați trecut, după cum făcuse Domnul, Dumnezeul vostru, la Marea Roșie, pe care a secat-o înaintea noastră până am trecut, 24 pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică și să vă temeți totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru.”— Iosua 4:23, 24

Preoții au ascultat poruncile conducătorului lor și au mers înaintea poporului, purtând chivotul legământului. Li se dăduseră ordine mulțimii să se retragă, astfel încât în jurul chivotului să fie un spațiu liber de aproximativ un kilometru. Mulțimea imensă privea cu profund interes cum preoții coborau pe malul Iordanului. Îi vedeau înaintând cu chivotul sfânt, pas cu pas, spre apele furioase și involburate, până când părea că picioarele purtătorilor atingeau apa. Atunci, deodată, curentul se opri, în timp ce apele din aval își urmau cursul, iar albia adâncă a Iordanului a rămas uscată. La porunca divină, preoții au coborât până în mijlocul albiei și au stat acolo, în timp ce marea mulțime înainta și traversa spre celălalt mal. Astfel a fost întipărit în mintea întregului Israel faptul că puterea care opriese apele Iordanului era aceeași care deschisese Marea Roșie înaintea părinților lor, cu patruzeci de ani în urmă.

Preoții și chivotul au rămas încă pe loc, în mijlocul albiei râului. La porunca Domnului, doisprezece bărbați — câte unul din fiecare seminție — au fost aleși să ia fiecare câte o piatră din albie și să o ducă pe uscat, ca amintire pentru toate generațiile viitoare, „că apele Iordanului s-au oprit înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut peste Iordan, apele Iordanului au fost tăiate”.

ST April 7, 1881, par. 6,7

Duminică, 12 Octombrie

Trecerea Iordanului

Analizează Iosua 3:1-5 și Numeri 14:41-44 și află de ce le-a cerut Dumnezeu israeliților să se pregătească în mod special pentru ceea ce urma să se întâmple.

În sfârșit s-au dat ordine ca toți să se pregătească de înaintare. Poporul trebuia să aibă hrană pregătită pentru trei zile, iar oastea trebuia să fie gata de luptă. Toți s-au încins bucuros să urmeze planurile conducătorului și l-au asigurat de încredere și susținere din partea lor: „Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul, cum am ascultat pe Moise; numai Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine, cum a fost cu Moise”. PP 483.2

La plecarea din tabără, din dumbrăvile cu salcâmi de la Sitim, oastea a pornit spre țărmul Iordanului. Știau totuși că fără ajutor de la Dumnezeu nu puteau nădăjdui să treacă de cealaltă parte. În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea umflase așa de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputință să se treacă dincolo prin vadurile obișnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. La porunca lui Dumnezeu, Iosua dădu ordin poporului să se sfințească; trebuia să-și îndepărteze păcatele și să se curețe de orice întinăciune din afară, „căci mâine”, a zis el, „Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”. „Chivotul legământului Domnului” trebuia să meargă înaintea oastei. Când dovada prezenței Domnului, purtată de preoți, va fi văzută plecând din mijlocul taberei și pornind spre râu, „să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el”. Li s-a spus amănunțit cum urma să aibă loc trecerea, iar Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeul cel viu este în mijlocul vostru și că va izgoni dinaintea voastră pe canaanii.... Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan”. PP 483.3

La plecarea din tabără, din dumbrăvile cu salcâmi de la Sitim, oastea a pornit spre țărmul Iordanului. Știau totuși că fără ajutor de la Dumnezeu nu puteau nădăjdui să treacă de cealaltă parte. În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea umflase așa de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputință să se treacă dincolo prin vadurile obișnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. La porunca lui Dumnezeu, Iosua dădu ordin poporului să se sfințească; trebuia să-și îndepărteze păcatele și să se curețe de orice întinăciune din afară, „căci mâine”, a zis el, „Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”. „Chivotul legământului Domnului” trebuia să meargă înaintea oastei. Când dovada prezenței Domnului, purtată de preoți, va fi văzută plecând din mijlocul taberei și pornind spre râu, „să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el”. Li s-a spus amănunțit cum urma să aibă loc trecerea, iar Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeul cel viu este în mijlocul vostru și că va izgoni dinaintea voastră pe canaanii.... Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan”. PP 483.3

La plecarea din tabără, din dumbrăvile cu salcâmi de la Sitim, oastea a pornit spre țărmul Iordanului. Știau totuși că fără ajutor de la Dumnezeu nu puteau nădăjdui să treacă de cealaltă parte. În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea umflase așa de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputință să se treacă dincolo prin vadurile obișnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. La porunca lui Dumnezeu, Iosua dădu ordin poporului să se sfințească; trebuia să-și îndepărteze păcatele și să se curețe de orice întinăciune din afară, „căci mâine”, a zis el, „Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”. „Chivotul legământului Domnului” trebuia să meargă înaintea oastei. Când dovada prezenței Domnului, purtată de preoți, va fi văzută plecând din mijlocul taberei și pornind spre râu, „să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el”. Li s-a spus amănunțit cum urma să aibă loc trecerea, iar Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeul cel viu este în mijlocul vostru și că va izgoni dinaintea voastră pe canaanii.... Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan”. PP 483.3

Luni 13 Octombrie

Viul Dumnezeu al minunilor

Conform Iosua 3:6-17, ce ne spune trecerea miraculoasă a Iordanului despre natura Dumnezeului căruia îi slujim?

La timpul hotărât a început plecarea, când chivotul purtat pe umerii preoților a deschis convoiul. Poporului i se poruncise să rămână mai în urmă, așa încât între el și chivot să fie o depărtare cam de un kilometru și mai bine. Toți au privit cu cel mai mare interes cum preoții au coborât la țărmul Iordanului. Au văzut cum înaintează mereu cu chivotul cel sfânt spre fluviul înfuriat și înspumat, până ce picioarele purtătorilor au intrat în apele lui. Deodată, apele ce veneau dinspre sus s-au oprit din curgere, în timp ce apele mai de jos au curs mai departe, lăsând albia fluviului curată. PP 484.1

La porunca divină, preoții au înaintat până în mijlocul fluviului și au rămas acolo, până când toată oastea a coborât și a trecut pe celălalt țărm. În felul acesta, s-a întipărit în mintea tuturor israeliților faptul că puterea care ținea pe loc apele Iordanului era aceeași care deschisese pentru părinții lor, cu patruzeci de ani în urmă, un drum prin Marea Roșie. După ce a trecut tot poporul, a fost dus pe țărmul apusean și chivotul. Abia apucaseră să se așeze într-un loc sigur și, îndată după ce preoții au pășit pe uscat, apa zăgăzuită a fost iarăși liberă să curgă la vale, ca un potop căruia nimic nu-i putea sta în cale, pe vechea matcă a fluviului. PP 484.2

La plecarea din tabără, din dumbrăvile cu salcâmi de la Sitim, oastea a pornit spre țărmul Iordanului. Știau totuși că fără ajutor de la Dumnezeu nu puteau nădăjdui să treacă de cealaltă parte. În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea umflase așa de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputință să se treacă dincolo prin vadurile obișnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. La porunca lui Dumnezeu, Iosua dădu ordin poporului să se sfințească; trebuia să-și îndepărteze păcatele și să se curețe de orice întinăciune din afară, „căci mâine”, a zis el, „Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru”. „Chivotul legământului Domnului” trebuia să meargă înaintea oastei. Când dovada prezenței Domnului, purtată de preoți, va fi văzută plecând din mijlocul taberei și pornind spre râu, „să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el”. Li s-a spus amănunțit cum urma să aibă loc trecerea, iar Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeul cel viu este în mijlocul vostru și că va izgoni dinaintea voastră pe canaanii.... Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan”. PP 483.3

Marti 14 Octombrie

Aducerea-aminte

De ce le-a cerut Dumnezeu israeliților, în Iosua 4, să construiască un monument de aducere-aminte?

Nu trebuia ca generațiile viitoare să rămână fără o amintire a acestei mari minuni. În timp ce preoții care purtau chivotul stăteau încă în mijlocul Iordanului, doisprezece bărbați aleși mai înainte, câte unul de fiecare seminție, au luat fiecare câte o piatră mare din albia fluviului, din locul unde stăteau preoții, și au dus-o dincolo, pe țărmul apusean. Pietrele acestea trebuia să fie așezate ca un monument de aducere aminte pe locul celei dintâi tabere a lor. S-a dat poruncă poporului să povestească copiilor și copiilor copiilor lor despre minunata eliberare pe care Dumnezeu o lucrase pentru ei, cum spunea Iosua: „Pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică și să vă temeți totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru”. PP 484.3

Influența pe care minunea aceasta o avea atât asupra evreilor cât și asupra vrăjmașilor lor era de cea mai mare însemnătate. Aceasta era pentru Israel o încurajare că Dumnezeu era cu ei fără încetare și-i adăpostea, o dovadă că va face pentru ei, prin Iosua, ce făcuse prin Moise. Le era necesară o dovadă de felul acesta pentru a le îmbărbăta inima când au pornit la cucerirea țării — la împlinirea mării însărcinări în fața căreia credința părinților lor se clătina-se cu patruzeci de ani mai înainte. Domnul îi spusese lui Iosua înainte de a-i trece pe cealaltă parte: „Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise”. Iar succesul a îndeplinit făgăduința. „În ziua aceea, Domnul a înălțat pe Iosua înaintea întregului Israel și s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieții lui”. PP 484.4

Această faptă a puterii dumnezeiești mai avea ca scop să sporească teama cu care erau priviți de neamurile din împrejurimi și, în felul acesta, să pregătească drumul pentru o biruință mai ușoară și de deplină. Când a sosit vestea la regii amoriiților și canaaniiților că Dumnezeu oprise pe loc apele Iordanului în fața copiilor lui Israel, inima lor a început să tremure de spaimă. Mai înainte, evreii bătuseră cinci regi ai madianiților, pe puternicul Sihon, regele amoriiților, și pe Og din Basan, iar acum trecerea peste Iordanul revărsat și năvalnic a umplea de groază neamurile înconjurătoare. Atât canaaniiților, cât și lui Israel și chiar lui Iosua li se dăduse o dovadă de netăgăduit că viul Dumnezeu, Împăratul cerului și al pământului, era în mijlocul poporului Său și că El n-avea să-i părăsească, nici să Se depărteze de ei. PP 485.1

Miercuri 15 Octombrie

Uitarea

Citește Iosua 4:20-24 în lumina următoarelor versete: Judecătorii 3:7; 8:34; Psalmii 78:11; Deuteronomul 8:2,18; Psalmii 45:17. De ce era atât de important să își amintească faptele mărețe ale Domnului?

Mulți consideră că neglijența nu trebuie condamnată. Aceasta este o mare greșeală. Neglijența este păcat. Ea conduce la multe dașegni grave, la multă dezordine și la multe rele. Lucrurile care trebuie să fie făcute nu trebuie să fie uitate sau neglijate. Mintea trebuie să-și asume responsabilitățile. Ea trebuie să fie disciplinată până când va ajunge să nu mai uite de sarcinile care îi revin. 3M 12.1

Examinând istoria trecutului nostru, urmărind fiecare pas de înaintare până în situația noastră prezentă, pot să spun: Domnul fie lăudat! Când văd ce a înfăptuit Dumnezeu, mă simt plină de uimire și de încredere în Domnul Hristos, Conducătorul nostru. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria trecutului nostru. — Life Sketches of Ellen G. White, 196 (1902). EUZ 72.1

Studiază 1 Corinteni 11:24,25 și Ioan 14:26. De ce trebuie să ne amintim mereu ce a făcut Hristos pentru noi? Contează cu adevărat altceva fără această jertfă?

Călătoriile copiilor lui Israel sunt descrise cu credincioșie. Eliberarea pe care le-a dat-o Domnul, organizarea lor perfectă și ordinea deosebită, păcatul lor de a cârți împotriva lui Moise și, prin urmare, împotriva lui Dumnezeu, nelegiuirile lor, răzvrătirile lor, pedepsele pe care le-au suferit, trupurile lor moarte, risipite în pustie, din cauza împotrivirii lor de a se supune planului înțelept al lui Dumnezeu — acest tablou detaliat este prezentat înaintea noastră ca o avertizare, ca să nu urmăim și noi exemplul lor de neascultare și să cădem asemenea lor. 1M 651.2

Pavel spune: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților”. El este la fel de exact, de minuțios, acum ca și atunci. Și El are în plan ca noi să învățăm lecția ordinii și a organizației de la ordinea desăvârșită instituită în vremea lui Moise, spre folosul copiilor lui Israel. 1M 652.1

Vineri 17 Octombrie

Alte gânduri

Când împărații amoriiților și împărații canaaniiților au auzit că Domnul oprise apele Iordanului înaintea copiilor lui Israel, inimile lor s-au topit de frică. Israelii ucisese deja doi dintre împărații Moabului, iar acum această trecere miraculoasă peste Iordanul umflat și vijelios a umplut toate popoarele dimprejur de o mare groază.

Anii lungi de pribegie se sfârșiseră; oștirile evreilor ajunseseră, în sfârșit, în țara făgăduită. În mijlocul bucuriei generale, Iosua nu a uitat poruncile Domnului. În conformitate cu instrucțiunile divine, el a împlinit acum ritualul circumciziei pentru tot poporul care se născuse în pustie. După această ceremonie, oștirile lui Israel au sărbătorit Paștele în câmpia Ierihonului.

„Și Domnul a zis lui Iosua: Astăzi am întors deasupra voastră ocară Egiptului.” Națiunile păgâne îl batjocorisera pe Domnul și pe poporul Său, pentru că evreei nu reușiseră să stăpânească țara Canaanului, pe care se așteptau să o moștenească la scurt timp după ieșirea din Egipt. Dușmanii lor se bucuraseră de această întârziere, ridicându-se cu mândrie împotriva lui Dumnezeu și spunând că El nu era în stare să-i conducă în țara Canaanului. Însă acum Domnul și-a arătat într-un mod strălucit puterea și bunăvoința, călăuzindu-și poporul peste Iordan pe uscat, și astfel vrăjmașii lor nu-i mai puteau batjocori. ST April 7, 1881, par. 9-11

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org